

225 1. Nov. 1889: 1. Beh. af Lovf. om anerkjendte Sygekasser. 226

Medlem opregner, hvor mange Sygekasser der er med et lille Medlemstal og smaa Midler; det ærede Medlem maa vide, at de der have et lille Tal, kunne forøge dette Tal eller slaa sig sammen med andre, og de der have smaa Midler, kunne vente at faae dem forøgede dels ad Frivillighedens Veie, naar de faae Tilslud, dels ved Hjælp af de Bidrag, der herefter skal ydes. Det gaar altsaa ikke an at sige, at vi maa gjøre Sygekasserne saa smaa, af Hensyn til de bestaaende Forhold, at der ikke bliver tilstrækkelig Grundlag for Solidaritet mellem Medlemmerne. Det maa vi huske paa, at en Sygekasse er en indbyrdes Forsikring, og skulle Kasserne have nogen Betydning, maa de foruden visse Præstationer ogsaa have et Tal at støtte sig paa. Det ærede Medlem fra 10de Kreds udtalte, at Sygekasserne skulde stilles saa frit som muligt og ønskede blandt Andet, at man skulde nøies med, at Kasserne blot give Pengeunderstøttelse til Medlemmerne. Det gaar dette Lovforslag ikke ud paa, det forlanger, at Sygekasserne yde dels Helbredelsesmidler, dels en Understøttelse, og sløiser man Forbringeren om Hjælp i Retning af Helbredelsesmidler, kommer man ikke til en Sygekasse, men til en Understøttelseskasse. Jeg tror, at det maa holdes fast, at en Sygekasse skal yde visse Helbredelsesmidler, deriblandt navnlig Læge og i fornødent Fald Hospital. Jeg er gaaet ind paa at stryge Medicin som obligatorisk for Sygekasserne, ganske vist ikke uden Betænklighed; men jeg er efter Udvalgets Duffe gaaet ind derpaa af praktiske Grunde, fordi der er forelagt mig saadanne Oplysninger, at jeg har Grund til at tro, at Forbruget af Medicin i mange Sygekasser bliver meget for stort, naar den ydes aldeles gratis, medens det formindskes meget betydeligt, naar Medlemmerne helt eller delvis betale det. Det er af den Slags praktiske Argumenter, som man høier sig for, naar de fremkomme fra virkelig sagtyndig Side, og jeg har derfor gjort det, skjønt Forbringeren om Medicin var stillet i det oprindelige Forslag. Jeg gjør denne Bemærkning strax, skjønt den hører til Enkelthederne. — Altsaa, det, vi ville bygge paa, er Frivilligheden. Det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) nævnedes det forelagte Lovforslag som det offentlige Fattighjælp. Det ærede Medlem vil se, at Re-

gjerlingen, ved at foreslaa visse Bestemmelser i dette har vist en stor Tillid til Sygekasserne, idet man paa dem har bygget dels det, der forlangtes af det ærede Medlem for 2den Kreds (Schlegel), nemlig en fortsat Sygehjælp, som ikke er Fattighjælp, dels en Alverdomshjælp for Folk, som ikke tidligere have nydt Fattighjælp og naaet en vis Alversgrænse; derved har man i alt Fald givet et Bidrag til Løsningen af Alverdomsforsørgelses-Spørgsmaalet. Hvorledes dette yderligere skal løses en Gang i Fremtiden, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg for mit Bedkommende mener, at man skal blive staaende ved de frivillige Bestræbelser, saa vidt det er muligt, og kun paa enkelte Punkter, nemlig ved det Forslag, som vi vel i Morgen komme til, tror jeg, der har været nødvendig Grund til at gaa til tvungende Bestemmelser. Man har altsaa vist Tillid til Sygekassesejagens frivillige Bæret, og det ærede Medlem vil vist indrømme mig, at de Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag, om Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde, indeholde i høi Grad en Spore for Sygekasserne til at gaa fremad. Jeg skulde tro, at det, der staar der, er fuldt saa vel egnet til at give Sygekasserne Bæret, som en Understøttelse af det Offentlige. Det kan ikke være det Offentliges Opgave at fylde Sygekasserne, de ere frivillige og maa selv tilveiebringe Midlerne, det kan kun være en Opgave at støtte dem, og derfor yde dem visse Bidrag. Hvorledes disse Bidrag skulle tilveiebringes, er et Emne, der har interesseret meget, men det skal jeg i Diebliffet ikke komme ind paa. Det er navnlig klart ogsaa af Motiverne, at naar man har udsløttet Statsbidraget og ladet Kommunerne, staa alene, saa forslaves det ganske simpelt ved en Henvisning til den forelagte Bestatningslov for Al. og Brendevin, og jeg antager, at det vil blive afgjort paa det nævnte Lovforslag. Naar den ærede 3die Landsstingsmand for 10de Kreds (Raben) har sagt, at han vilde have Sikkerhed for, at Loven kom ud, saa kan det ærede Medlem hverken faae en saadan Sikkerhed ved dette eller ved noget andet Lovforslag. Det ærede Medlem maa jo vide, at det er meget sædvanligt, at man i forskjellige Lovforslag tager Hensyn fra det ene til det Andet. Andet er heller ikke sket her, og hvorledes Forholdet skal